

— Ей, вий Филовъ и Кисовъ, какво сте се намусили? Ний за васъ отиваме кръвъ да лѣмъ свърши той.

Штабсъ-Капитанъ Поповъ забѣлѣжи Усову, че тѣзи шега бѣ съвсѣмъ не на мѣстото си и, че Българитѣ не сж заслужили такова оскърбление.

— Ну, ето Николай Николаевичъ стана Българинъ, каза на присмѣхъ Усовъ.

Поручикъ Филовъ едва сдържаше своето негодувание, извикано отъ неудачната Усова острога. Той се обърна къмъ дружинния командиръ, който слушаше Штабсъ-Капит. Усова и се подсмиваше подъ мустакъ, и го помоли да тури край на тѣзи нападки на Българитѣ, поне въ присѣтствието на тѣзи послѣднитѣ.

Прѣди подполковникъ Калитинъ да каже дума, Усовъ се обърна къмъ Филова и започна да го увѣрява, че той не искалъ да оскърси офицеритѣ—Българи. Колкото за двамата офицери, които били ужъ постѣпали въ болницата, то поручикъ Астафевъ се билъ пошегувалъ.

— А вий не обръщайте внимание, каза Калитинъ на Филова, не видите ли го, какво е цапало.

Въ 5¹/₂ часа слѣдъ обѣдъ, топовнитѣ гърмежи, испърво залпове, а послѣ участени, пакъ се зачуваха и тѣ послужиха, като сигнали, за събиране на офицеритѣ въ едно мѣсто.

Наистина, не се измина много врѣме, слѣдъ първитѣ гърмежи, когато всичкитѣ офицери се събраха около дружиннитѣ коля—едни седнали на колята, други на земята, а трети стояха прави. Разговора на офицеритѣ бѣше все за злобата на деньтъ,—прѣминуванието Дунава, боя съ Турцитѣ и проч. и, най послѣ, се спрѣ на любимата тема: псувнитѣ къмъ Българитѣ.

— Ний сме готови да псуваме и хулимъ Българитѣ, каза Подпоручикъ Божински на Живарева, който пръвъ бѣше подхваналъ нападателното положение спрѣмо Българитѣ, безъ да си дадемъ отчетъ за това, за което говоримъ.

За Бѣга, кажеге ми, като си турите ржката на сърдцето, на какво се основава вашето казвание, че